

1. Ludwik Błaszczak był działaczem związku NSZZ „Solidarność”, przewodniczącym Komisji Oddziałowej NSZZ „Solidarność” w Inspektoracie PZU w Ostrowcu Świętokrzyskim. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność związkową m.in. drukował i kolportował nielegalne ulotki oraz brał udział w spotkaniach członków zawieszonoego związku „Solidarność” w Ostrowcu Świętokrzyskim. Z uwagi na prowadzoną działalność w lutym 1982 roku został zwolniony z Inspektoratu PZU w Ostrowcu i przez kilka miesięcy bezskutecznie poszukiwał pracy. Od sierpnia 1982 do 1987 roku Ludwik Błaszczak pracował w Hucie im. M. Nowotki w Ostrowcu Świętokrzyskim, gdzie również zaangażował się w nielegalną działalność tj. kolportaż ulotek i wydawnictw bezdebitowych na terenie huty. Ludwik Błaszczak uczestniczył w Mszach za Ojczyznę w kościele św. Michała Archanioła w Ostrowcu Świętokrzyskim oraz brał udział w spotkaniach działaczy opozycji organizowanych na placu przed kościołem. Z relacji przekazanej przez Pana Ludwika Błaszczaka wynika, że: „W dniu 8.01.1982 r. miała miejsce w mieszkaniu rewizja przeprowadzona przez funkcjonariuszy SB i MO. Następnie przewieziony został do KPMO w Opatowie, KWMO Tarnobrzeg z/s w Sandomierzu. Przesłuchiwany i osadzony w areszcie. Po zwolnieniu z PZU, otrzymał tzw. "wilczy bilet", utrudniający zatrudnienie nawet na stanowiskach robotniczych, stąd półroczna przerwa w zatrudnieniu, pomimo usilnych starań na terenie ówczesnego woj. kieleckiego. Pracę w hucie, podjął jako pracownik fizyczny. Uległ wypadkowi czasie pracy, przebywał przez kilka miesięcy na zwolnieniu lekarskim, odbył rehabilitację (lekarz zalecił ograniczenie udźwigu ciężarów do 5kg). Pomimo tego nie miał możliwości wykonywania pracy biurowej. Nękanym, szykanowanym, inwigilowanym. Zatrudniony w Straży Przemysłowej huty w charakterze portiera, gdzie miały miejsce wielokrotne rewizje osobiste. Straż Przemysłowa huty składała się z członków ORMÓ, tajnych współpracowników SB, członków PZPR, ZSL i SD. W takim środowisku, działał przez 5 lat. Wśród strażników, miał oddanego przyjaciela Mieczysława Dudka, który dyskretnie przekazywał Ludwikowi Błaszczakowi informacje o planowanych prowokacjach wobec jego osoby co pozwalało przetrwać ten trudny okres w pracy. Z końcem lutego 1987 r. został zwolniony z pracy bez podania przyczyn. Od 1987 do końca 1989 r. przebywał na czasowej rencie chorobowej. W podziemiu "S" działał w zaprzysiężonej na Święty Krzyż 3 osobowej grupie z Franciszkiem Poprawą i Mieczysławem Kadewskim. Służba Bezpieczeństwa nie zdołała rozpracować w/w grupy, której działalność trwała 7 lat”.
2. Stanisława Gawlik w marcu 1968 r. uczestniczyła w proteście studentów Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu. Od listopada 1980 roku była członkiem NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuowała

działalność w ramach zawieszono związek „Solidarność”. Stanisława Gawlik prowadziła zagrożoną represjami działalność na rzecz odzyskania przez Polskę suwerenności i niepodległości: uczestniczyła w akcjach protestacyjnych m.in. akcjach ulotkowych, zbierała podpisy pod żądaniem podania pełnej listy osób internowanych oraz ich uwolnienia. Z uwagi na prowadzoną działalność Stanisława Gawlik została zawieszona w obowiązkach służbowych pracownika naukowo-dydaktycznego na Politechnice Świętokrzyskiej. Z inicjatywy Stanisławy Gawlik w 1982 r. powstało pismo „Komitet Oporu Społecznego”, którego była redaktorem. Stanisława Gawlik zajmowała się kolportażem wydawnictw bezdebitowych m.in. „Tygodnik Mazowsze”, „Tygodnik Wojenny” oraz książek, ulotek, apeli, znaczków, jak również tzw. cegiełek i kalendarzy. W dniu 8 września 1982 roku Stanisława Gawlik została internowana i osadzona w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach, gdzie przebywała do dnia 15 września 1982 roku. Po opuszczeniu ośrodka odosobnienia została aresztowana i osadzona w Areszcie Śledczym w Kielcach. W dniu 20 stycznia 1983 roku Wojskowy Sąd Garnizonowy w Kielcach skazał Stanisławę Gawlik na karę 1 roku pozbawienia wolności w zawieszeniu na 2 lata oraz na karę grzywny w wysokości 20 tysięcy złotych na podstawie art. 46 ust. 1 dekretu o stanie wojennym z dnia 12 grudnia 1981 roku. Poza tym została zobowiązana do pokrycia kosztów postępowania sądowego. W styczniu 1983 roku Stanisława Gawlik została zwolniona z pracy. Jako osoba podejrzana o redagowanie i kolportaż nielegalnych wydawnictw w tym biuletynu „Komitetu Oporu Społecznego” była rozpracowywana przez Wydział III WUSW w Kielcach w ramach sprawy operacyjnego rozpracowania kryptonim „KOS” w okresie od 1982 do 1986 roku. W latach 1986 – 1989 Stanisława Gawlik uczestniczyła w pracach Komisji Interwencji i Praworządności w Kielcach.

3. Ksiądz Marek Łabuda w okresie od 1984 do 1987 r. był wikariuszem parafii Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny we Włoszczowie. W okresie od 3 do 16 grudnia 1984 r. ksiądz Marek Łabuda uczestniczył w strajku okupacyjnym młodzieży Zespołu Szkół Zawodowych we Włoszczowie w obronie krzyży. W czerwcu 1984 roku w Zespole Szkół Zawodowych we Włoszczowie usunięto krzyże, co wywołało sprzeciw młodzieży szkolnej, która po powrocie z wakacji rozpoczęła przygotowania do ponownego zawieszenia krzyży w salach lekcyjnych. W listopadzie 1984 roku młodzież z ZSZ we Włoszczowie podpisała petycję w sprawie ponownego zawieszenia krzyży. Dnia 01.12.1984 roku zawieszono

krzyże w salach lekcyjnych, które zostały zdjęte na podstawie decyzji dyrektora szkoły. W dniu 03.12.1984 roku młodzież na znak protestu przeciw zdjęciu krzyży rozpoczęła strajk okupacyjny na czele którego stanął ksiądz Marek Łabuda. Ksiądz Marek Łabuda z uwagi na prowadzoną działalność w dniu 14 grudnia 1984 r. został ukarany karą grzywny w wysokości 20 tysięcy złotych przez Rejonowe Kolegium ds. Wykroczeń we Włoszczowie. Z kolei dnia 11 czerwca 1985 r. ksiądz Marek Łabuda został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jędrzejowie na karę 1 roku pozbawienia wolności. W wyniku rewizji Sąd Wojewódzki w Kielcach zmienił zaskarżony wyrok i zawiesił wykonanie kary na okres 3 lat, wymierzył karę grzywny w wysokości 100 tysięcy złotych oraz obciążył kosztami sądowymi i zobowiązał księdza Marka Łabudę do niepodejmowania działań o charakterze antypaństwowym. Ksiądz Marek Łabuda w okresie od 1985 do 1987 r. współorganizował msze za Ojczyznę, jak również spotkania mieszkańców Włoszczowy z działaczami opozycyjnymi m.in. z Gdańska, Krakowa i Warszawy. Ksiądz Marek Łabuda był współorganizatorem prelekcji oraz pokazów filmów video niezależnych twórców. Od 1985 r. współorganizował Duszpasterstwo Ludzi Pracy, wspólnoty oazowej, pielgrzymek na Jasną Górę, wyjazdów do grobu ks. Jerzego Popiełuszki. Od 1986 r. ksiądz Marek Łabuda kolportował podziemne wydawnictwa tj. ulotki, gazetki i książki m.in. „Nurt”, „Hutnik”, „Niepodległość”, „Solidarność Rolników”. W dniu 13.12.1985 r. i 13.12.1986 r. w związku z rocznicą wprowadzenia stanu wojennego ksiądz Marek Łabuda współorganizował niezależne wiece i pochody we Włoszczowie. Był inwigilowany przez Służbę Bezpieczeństwa, szykanowany i dwukrotnie pobity. Od 1987 r. do 1988 r. ksiądz Marek Łabuda prowadził działalność w Centrum Formacji Misyjnej w Warszawie, parafii Matki Boskiej Częstochowskiej w Zielonce, gdzie współorganizował msze za Ojczyznę. Od 1988 r. skierowany na misje m.in. na Wybrzeże Kości Słoniowej.

4. Marian Józef Kozłowski był organizatorem i działaczem związku NSZZ „Solidarność” na terenie Węzła PKP Kielce. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność w ramach zawieszonoego związku. Uczestniczył w akcjach protestacyjnych w miejscu pracy. Z uwagi na prowadzoną działalność został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach w okresie od 13 do 31 grudnia 1981 roku oraz od 3 września do 13 października 1982 roku. Po opuszczeniu ośrodka odosobnienia nie zaprzestał działalności i zajmował się kolportażem podziemnej prasy i wydawnictw oraz utrzymywał kontakty z działaczami podziemnej „Solidarności”. Krytycznie wypowiadał się pod adresem gen. Wojciecha Jaruzelskiego za co został oskarżony o popełnienie

przestępstwa z art. 270 § 1 kk i art. 166 kk. W dniu 2 lutego 1983 roku został ukarany przez Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Kielce za noszenie znaczka „Komitetu Więzionych za Przekonania”. W mieszkaniu Mariana Kozłowskiego miały miejsce liczne rewizje.

W trakcie jednej z nich przeprowadzonej w kwietniu 1983 roku funkcjonariusze SB znaleźli nielegalne materiały sygnowane przez „Solidarność”. Dnia 14 kwietnia 1983 roku został tymczasowo aresztowany, a następnie zwolniony 11 maja 1983 r. za poręczeniem zakładu pracy, w którym był zatrudniony. Wyrok w sprawie Mariana Kozłowskiego zapadł w dniu 28 lipca 1983 roku. Postępowanie umorzono, a kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa. W dniu 8 maja 1988 roku przed kościołem św. Wojciecha w Kielcach zorganizował nielegalną zbiórkę pieniędzy, które miały być przeznaczone na rzecz strajkujących i członków ich rodzin i tym samym popełnił wykroczenie z art. 56 § 1 KW, art. 52 a § 1 pkt 2 KW. Za powyższe działania w dniu 27 czerwca 1988 roku został ukarany przez Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie m. Kielce karą grzywny w wysokości 50000 złotych i został zobowiązany do pokrycia kosztów rozprawy w kwocie 1500 złotych.

5. Janusz Krawczyk był aktywnym działaczem NSZZ „Solidarność”, przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Spółdzielni Pracy Transportowo-Motoryzacyjnej w Kielcach. Po wprowadzeniu stanu wojennego Janusz Krawczyk został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach w okresie od 14.12.1981 r. do 08.01.1982 r. Po opuszczeniu ośrodka odosobnienia Janusz Krawczyk został zwolniony z pracy ze Spółdzielni Pracy Transportowo – Motoryzacyjnej w Kielcach.
6. Stanisław Kułan był działaczem NSZZ „Solidarność” w Fabryce Łożysk Tocznych „Iskra” w Kielcach. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność w zawieszonym związku NSZZ „Solidarność”. Zajmował się drukowaniem i rozpowszechnianiem nielegalnych ulotek na terenie zakładu pracy. W mieszkaniu Stanisława Kułana miały miejsce liczne rewizje. Z uwagi na prowadzoną działalność to jest rozpowszechnianie nielegalnych wydawnictw oraz działalność w zawieszonym związku „Solidarność” był podejrzany o popełnienie przestępstwa z art. 273 § 2 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 1 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego. Oskarżony o sporządzenie ulotki i jej kolportaż na terenie Fabryki Łożysk Tocznych Iskra w Kielcach oraz o przynależność do zawieszonego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Na mocy wyroku Sądu Warszawskiego Okręgu Wojskowego z dnia 19.03.1982 r. został skazany na podstawie art. 48

ust. 2 dekretu z dnia 12.12.1981 roku o stanie wojennym na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata, zobowiązany do zapłacenia kary grzywny w wysokości 20000 złotych oraz uiszczenia opłaty na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 3800 złotych. W okresie od dnia 4 lutego 1982 r. do dnia 19 marca 1982 r. tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym w Kielcach.

7. Józef Małobęcki był współzałożycielem i działaczem związku NSZZ „Solidarność”, wiceprzewodniczącym Komisji Zakładowej w Kopalni Siarki „Siarkopol” w Grzybowie.
W kwietniu 1981 r. był delegatem na I Walnym Zebraniu Delegatów Regionu Ziemia Sandomierska, delegatem na I Krajowy Zjazd Delegatów, członkiem Komisji Krajowej.
W 1981 r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy MO w drodze z obrad Komisji Krajowej, a następnie przewieziony na Komendę MO w Ostródzie. Internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Rzeszowie – Załężu w okresie od dnia 13 grudnia 1981 r. do dnia 29 kwietnia 1982 r. Ponadto za działalność w strukturach NSZZ „Solidarność” w dniu 8 grudnia 1981 r. wobec Józefa Małobęckiego wydano postanowienie o zastrzeżeniu wyjazdów do „wszystkich krajów świata”.
8. Zdzisław Leon Michalski był organizatorem związku NSZZ „Solidarność” w Zakładach Metalowych „Predom-Mesko” w Skarżysku-Kamiennej. Prowadził działalność w Komitecie Założycielskim związku, pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Komisji Wydziałowej NSZZ „Solidarność”, Komisji Zakładowej przy Zakładzie Narzędziowym Zakładów Metalowych „Predom-Mesko” w Skarżysku-Kamiennej. Po wprowadzeniu stanu wojennego zajmował się kolportażem nielegalnej literatury na terenie Skarżyska - Kamiennej m.in. „Robotnika”.
Z uwagi na prowadzoną działalność został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach w okresie od 13.12.1981 roku do 20.01.1982 roku.
9. Krzysztof Nurzyński od 1980 r. był przewodniczącym NSZZ „Solidarność” w Zakładach Metalowych „Predom-Mesko” w Skarżysku-Kamiennej, przewodniczącym Międzyzakładowego Komitetu Założycielskiego, a następnie przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” przy Zakładach Metalowych „Predom – Mesko”. Krzysztof Nurzyński utrzymywał kontakty z działaczami związku NSZZ „Solidarność” Region Świętokrzyski. Prowadził zagrożoną represjami działalność na rzecz odzyskania przez Polskę suwerenności i niepodległości: zajmował się kolportażem wydawnictw

bezdebitowych, organizował akcje protestacyjne w zakładzie pracy, uczestniczył w uroczystościach rocznicowych m.in. w obchodach 63 rocznicy odzyskania niepodległości. Z uwagi

na prowadzoną działalność został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia

w Kielcach i Łupkowie w okresie od dnia 13.12.81 r. do dnia 22.07.82 r. Krzysztof Nurzyński był zaangażowany w prace Miejskiej Komisji ds. Interwencji w Skarżysku-Kamiennej.

10. Stanisław Tinc od 1980 roku działacz NSZZ „Solidarność”, przewodniczący Komitetu Założycielskiego, od października 1980 r. z-ca przewodniczącego KZ w MPGKiM.

W kwietniu 1981 r. delegat na I WZD Regionu Ziemia Sandomierska. Stanisław Tinc w lipcu 1980 r. zorganizował dwugodzinny strajk w MKS w Sandomierzu. W dniu 13 grudnia 1981 r. Stanisław Tinc został zatrzymany przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa

i przewieziony na komendę MO w Sandomierzu. Po ogłoszeniu stanu wojennego Stanisław Tinc został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Rzeszowie – Załężu w okresie od 15.12.1981 r. do 29.04.1982 r. Po wyjściu z internowania nie zaprzestał działalności i w dalszym ciągu zajmował się kolportażem nielegalnych wydawnictw oraz utrzymywał kontakty z działaczami podziemnej „Solidarności”. Z uwagi na prowadzoną działalność Stanisław Tinc był przesłuchiwany przez Służbę Bezpieczeństwa. W latach 1982-1989 Stanisław Tinc był współorganizatorem Mszy za Ojczyznę w kościele św. Józefa w Sandomierzu.

11. Wanda Pomianowska w czasie II wojny światowej łączniczka oddziałów partyzanckich,

m.in. Jana Piwnika ps. Ponury z Komendą Główną AK. W 1945 r. z obawy przed UB wyjechała do Krakowa, następnie do Warszawy. Od jesieni 1980 r. Wanda Pomianowska działała w „Solidarności” Rolników Indywidualnych oraz była członkiem Prezydium Wojewódzkiego Komitetu Założycielskiego „Solidarności” Rolników Indywidualnych przy Regionie Świętokrzyskim. Z inicjatywy Wandy Pomianowskiej utworzono koło wiejskie „Solidarności Rolników Indywidualnych” w Radkowicach, a następnie Zarząd Gminny NSZZ Rolników Indywidualnych w Pawłowie. W dniu 10 marca 1981 r. uczestniczyła w Wojewódzkim Zjeździe gminnych kół „Solidarności” Rolników Indywidualnych w Kielcach. Uczestniczyła w Ogólnopolskim Zjeździe „Solidarności” Rolników Indywidualnych w Poznaniu. Wanda Pomianowska była przewodniczącą Komisji Rewizyjnej struktur krajowych „Solidarności” Rolników Indywidualnych, a pod koniec 1981 r. kierownikiem Wszechnicy Związkowej przy „Solidarności” Rolników Indywidualnych.

W dniu 21 grudnia 1981 r. Wanda Pomianowska została internowana i osadzona w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach-Piaskach, który opuściła 13 stycznia 1982

r. Po opuszczeniu więzienia kontynuowała działalność opozycyjną. Utrzymywała kontakty z działaczami zawieszono NSZZ „Solidarność” w Starachowicach. W domu Wandy Pomianowskiej w Radkowicach-Kolonii organizowała spotkania z działaczami zawieszono NSZZ „Solidarność”. Od lat 80-tych prowadziła zagrożoną represjami działalność na rzecz odzyskania przez Polskę suwerenności i niepodległości tj. zajmowała się drukowaniem, przechowywaniem i rozpowszechnianiem nielegalnych wydawnictw, ulotek i prasy. Udzielała pomocy internowanym i więzionym oraz ich rodzinom. W okresie stanu wojennego zorganizowała „Uniwersytet Latający” w ramach którego prowadzono kursy gospodarcze, polityczne i społeczne dla rolników z terenu województwa kieleckiego. Wanda Pomianowska działała również w Duszpasterstwie Rolników Indywidualnych, współorganizowała Świętokrzyskie Dni Skupienia dla Rolników w Szewnej k. Ostrowca Świętokrzyskiego, klasztorze oo. Cystersów w Wąchocku oraz w klasztorze oo. Pallotyńów na Karczówce w Kielcach. Ze względu na prowadzoną działalność opozycyjną w domu Wandy Pomianowskiej miały miejsce rewizje. I tak, podczas przeszukania pomieszczeń mieszkalnych w dniu 5 marca 1984 r. znaleziono 123 sztuk amunicji (z czasów okupacji niemieckiej) i nielegalne wydawnictwa m.in. biuletyny „KOS”, „Tygodnik Wojenny”, „Zeszyty Edukacji Narodowej – reformy gospodarcze w europejskich krajach socjalistycznych”, „Informacje Solidarności Region Mazowsze”, ulotki „Odezwa do członków i zwolenników Solidarności”, broszury „Zakulisowa historia paktu Ribbentrop-Mołotow”. Dnia 7 marca 1984 r. Wanda Pomianowska została oskarżona o nielegalne posiadanie 123 sztuk amunicji. W dniu 14 sierpnia 1984 r. Sąd Rejonowy w Starachowicach umorzył postępowanie na mocy amnestii z 21 lipca 1984 r. W 1989 r. Wanda Pomianowska weszła w skład Komitetu Obywatelskiego „Solidarność” Regionu Świętokrzyskiego. W lutym 1989 r. z inicjatywy m.in. Wandy Pomianowskiej utworzono „Solidarność” Rolników Indywidualnych w gm. Pawłów.

12. Mieczysław Woźniak, w latach 1976-1978 utrzymywał kontakty z działaczami KSS KOR.

Od 1980 r. był członkiem i działaczem NSZZ „Solidarność” w Zakładach Metalowych „Mesko” w Skarżysku-Kamiennej. Po wprowadzeniu stanu wojennego kontynuował działalność w ramach zawieszono NSZZ „Solidarność”. Brał udział w nielegalnych zebraniach organizowanych przez b. działaczy „Solidarność”, zajmował się rozpowszechnianiem nielegalnych ulotek i wydawnictw m.in.: „Przegląd Wiadomości Agencyjnych”. na terenie zakładu pracy oraz w miejscu zamieszkania, utrzymywał kontakty z b. działaczami związku. Uczestniczył w uroczystościach rocznicowych organizowanych przez b. związek NSZZ „Solidarność” w kościele św. Józefa w Skarżysku-Kamienna.

Mieczysław Woźniak był zaangażowany w działalność Duszpasterstwa Ludzi Pracy. Należał do Koła Oporu Społecznego, którego członkowie zachęcali do tworzenia nielegalnych organizacji wzorowanych na b. związku „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach w okresie od 30.08.1982 r. do 15.10.1982 r. Dnia 25 czerwca 1988 r. uczestniczył w nielegalnej manifestacji w Radomiu, w czasie której niósł wieniec z szarfą z napisem „Radomskim Robotnikom Solidarność Region Świętokrzyski”. Za udział w nielegalnej manifestacji Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Radomia orzekło, że popełnił wykroczenie z art. 52a § 1 pkt 2 i 4 kodeksu wykroczeń. Za popełnione wykroczenie wymierzono Mieczysławowi Woźniakowi karę grzywny w wysokości 35 tysięcy złotych oraz zobowiązano do pokrycia kosztów postępowania w wysokości 750 złotych i utratę mienia. Mieczysław Woźniak należał do grupy osób zaangażowanych w prace Komisji Interwencji i Praworządności w Kielcach.

13. Zdzisław Żmijewski był inicjatorem utworzenia NSZZ „Solidarność” w Zakładach Metalowych „Predom – Mesko” w Skarżysku-Kamiennej. Zdzisław Żmijewski był zaangażowany w działalność Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność”, działał w Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Zakładzie Narzędziowym. Po wprowadzeniu stanu wojennego został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach w okresie od 13 grudnia 1981 roku do 29 kwietnia 1982 roku. Zdzisław Żmijewski zajmował się również kolportażem nielegalnych ulotek na terenie zakładu pracy oraz w miejscu zamieszkania.